YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
25 päivänä toukokuuta 1977 *

Asiassa 77/76,

jonka Pretura di Abbiategrasso on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Fratelli Cucchi

vastaan

Avez SpA

ennakkoratkaisun ETY:n perustamissopimuksen 13 artiklan 2 kohdan sekä sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 18 päivänä joulukuuta 1967 ja 19 päivänä joulukuuta 1974 annettujen neuvoston asetusten N:o 1009/67/ETY ja (ETY) N:o 3330/74 (EYVL N:o 308, 18.12.1967, s. 1 ja EYVL N:o L 359, 31.12.1974, s. 1) tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti H. Kutscher, jaostojen puheenjohtajat A. M. Donner ja P. Pescatore sekä tuomarit J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco ja A. Touffait,

julkisasiamies: G. Reischl,
kirjaaja: A. Van Houtte,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Pretura di Abbiategrasso on 16.7.1976 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 28.7.1976, esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle useita ennakkoratkaisukysymyksiä ETY:n perustamissopimuksen 1–8 artiklan, 13 artiklan 2 kohdan ja 38–43 artiklan sekä sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 18 päivänä joulukuuta 1967 ja 19 päivänä joulukuuta 1974 annettujen neuvoston asetusten N:o 1009/67/ETY ja (ETY) N:o 3330/74 (EYVL N:o 308, 18.12.1967, s. 1 ja EYVL N:o L 359, 31.12.1974, s. 1) tulkinnasta.

2 Nämä kysymykset on esitetty asiassa, jossa asianosaisina on kaksi italialaista yritystä.

3 Pääasian kantajana oleva Fratelli Cucchi -yritys oli antanut pääasian vastaajana olevan milanolaisen Avez SpA -yrityksen tehtäväksi tuoda Saksan liittotasavallasta Italiaan 10 000 kilogrammaa sokeria, josta 4 000 kilogrammaa toimitettiin 28.6.1976 ja loput oli määrä toimittaa sitä seuraavan heinäkuun aikana. Tämän jälkeen Avez SpA oli vaatinut Fratelli Cucchilta tavaran hinnan lisäksi kahden, lisähinnaksi (sovrapprezzo) ja vastaavasti ylimääräiseksi lisähinnaksi (sovrapprezzo straordinario) nimetyn maksun korvaamista ministeriöiden välisen hintakomitean (Comitato interministeriale di prezzi, jäljempänä CIP) toimenpiteiden mukaisesti.

4 Pääasian kantaja, joka katsoo lisähinnan ja ylimääräisen lisähinnan olleen yhteisön oikeuden sääntöjen kanssa ristiriidassa, on nostanut kansallisessa tuomioistuimessa toista asianosaista vastaan kanteen, jossa vaaditaan sen vahvistamista, ettei Fratelli Cucchi ole Avez SpA:lle kyseisten maksujen osalta mitään velkaa.

5 Federgrossisti (Federazione nazionale per il commercio alimentare – Sindicato nazionale dello zucchero) on tehnyt 11.7.1976 päivätyllä kirjelmällä väliintulohakemuksen asiassa vakuuttaen, että kansalliseen säännöstöön kohdistettu arvostelu on ollut perusteltua, ja vaatien, että asia saatetaan perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

6 Edellä mainitulla päätöksellä kansallinen tuomioistuin on hyväksynyt väliintulon ja päättänyt saattaa yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi kahdeksan väliintulijan ehdottamaa kysymystä, joista neljällä ensimmäisellä pyritään selvittämään lisähinnan ja neljällä muulla ylimääräisen lisähinnan yhteensopivuus yhteisön oikeuden kanssa.

II - Yleisiä huomautuksia

7 Ennakkoratkaisupyyntöä koskevasta päätöksestä ilmenee, että kansallisen tuomioistuimen on voitava esitettyihin kysymyksiin annettavan vastauksen perusteella arvioida, ovatko CIP:n toimenpiteinä käyttöön otetut kaksi lisähinnaksi (sovrapprezzo) ja vastaavasti ylimääräiseksi lisähinnaksi (sovraprezzo straordinario) nimettyä maksua, joiden tuotolla on ollut tarkoitus rahoittaa Italian sokerijuurikkaan tuottajille ja sokerinjalostusteollisuudelle myönnettäviä mukautustukia, olleet yhteisön oikeuden mukaisia.

Italian tasavallan hallitus on esittämissään huomautuksissa vedonnut siihen, että asetuksen (ETY) N:o 3330/74 38 artiklassa annetaan nimenomainen lupa kyseisten tukien myöntämiseen sokerin markkinointivuosiksi 1975/1976–1979/1980.

8 Italian tasavallan hallitus katsoo, että sillä on tämän luvan perusteella valtuudet kerätä rahoitukseen tarvittavat varat sellaisia menettelyjä noudattaen, joita se itse pitää yhteisön oikeuden rajoissa soveltuvimpina ja kohtuullisimpina.

9 Asetuksen (ETY) N:o 3330/74 38 artiklassa annetulla luvalla myöntää siinä säädettyjä tukia ei tarkoiteta, että millainen tahansa näiden tukien rahoitustapa sen luonteesta tai siinä noudatettavista menettelyistä riippumatta olisi yhteisön oikeuden mukainen.

Myönnettävän tuen rahoituksen osalta kansallisten viranomaisten on edelleen noudatettava erityisesti sekä perustamissopimuksen määräysten että asetuksen (ETY) N:o 3330/74 muiden säännösten mukaisia velvoitteita.

Näistä muista säännöksistä tai määräyksistä poikkeavan rahoitustavan olisi perustuttava nimenomaiseen säännökseen tai ainakin säädökseen, josta selvästi ilmenisi, mitä neuvosto on tältä osin tarkoittanut.

Tällaisen poikkeamisen mahdollistavaa säädöstä ei ole, mikä on pidettävä mielessä esitettyihin kysymyksiin vastattaessa.

II - Lisähintaa koskevat kysymykset

10 Ensimmäisenä kysymyksenä kysytään, estävätkö perustamissopimuksen 13 artiklan 2 kohdan määräykset sekä asetuksen (ETY) N:o 3330/74 21 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 1009/67/ETY 20 artiklan 2 kohdan säännökset kansallisen maksun määräämistoimenpiteen soveltamisen sokerin markkinoilla käytävässä jäsenvaltioiden välisessä kaupassa, kun maksu kohdistuu kaikkeen sekä kotimaista tuotantoa olevaan että maahan tuotuun sokeriin, mutta jonka tuotosta yksinomaan kotimaiset sokeritehtaat ja sokerijuurikkaan tuottajat hyötyvät.

11 Kansallinen tuomioistuin täsmentää edelleen, että kyseinen toimenpide on osa tukijärjestelmää, josta on olemassa yhteisön säännöksiä erityisesti asetuksen N:o 1009/67/ETY 34 artiklassa, asetuksen (ETY) N:o 3330/74 38 artiklassa ja 22.6.1976 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1487/76 (EYVL N:o L 176, s. 9) 4 artiklassa, mutta ettei mikään yhteisön toimielin ole antanut toimenpiteeseen lupaa eikä sitä ole sovellettu asetuksen N:o 1009/67/ETY 41 artiklan tai asetuksen (ETY) N:o 3330/74 36 artiklan menettelyä noudattaen.

12 Perustamissopimuksen 9 artiklassa, jota 13 artikla, johon kysymyksessä viitataan, tuolloin vastasi, kielletään kaikkien tuontitullien ja vaikutukseltaan vastaavien maksujen kantaminen jäsenvaltioiden välisessä kaupassa.

Vastaavasti asetuksen N:o 1009/67/ETY 20 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen (ETY) N:o 3330/74 21 artiklan 2 kohdassa kielletään, jollei näissä asetuksissa toisin säädetä tai neuvosto toisin päätä, kaikkien tullien tai vaikutukseltaan vastaavien maksujen kantaminen.

13 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on asiassa 77/72, Capolongo, 19.6.1973 antamassaan tuomiossa (Kok. 1973, s. 611) ja asiassa 94/74, IGAV, 18.6.1975 antamassaan tuomiossa (Kok. 1975, s. 699) todennut, perustamissopimuksen 9 ja 13 artiklan kielto on tarkoitettu koskemaan kaikkia tuonnin yhteydessä tai sen perusteella vaadittavia maksuja, joilla on sen vuoksi, että ne kohdistuvat erityisesti maahan tuotaviin tuotteisiin eivätkä samanlaisiin kotimaisiin tuotteisiin ja että niillä siten muutetaan tuotteiden omakustan-

nushintaa, sama rajoittava vaikutus tavaroiden vapaaseen liikkuvuuteen kuin tulleilla.

Jos taas maksua sovelletaan erotuksetta sekä kotimaisiin että muista jäsenvaltioista tuotaviin tuotteisiin, herää kysymys, sovelletaanko kyseiseen maksuun tällöin 9 ja 13 artiklan kieltoa vai 95 artiklassa määrättyä sisäisiä veroja ja maksuja koskevaa syrjintäkieltoa.

14 Samaan maksuun ei voida perustamissopimuksen järjestelmässä soveltaa samanaikaisesti molempia edellä mainittuja kieltoja ottaen huomioon, että 9 ja 13 artiklassa tarkoitetut maksut on yksinkertaisesti poistettava, kun taas 95 artiklassa määrätään sisäisten verojen ja maksujen soveltamisen osalta ainoastaan kaikenlaisen välittömän tai välillisen syrjinnän poistamisesta jäsenvaltiossa tuotettujen kotimaisten tuotteiden ja muista jäsenvaltioista peräisin olevien tuotteiden kohtelussa.

15 Sisäisten verojen ja maksujen yleiseen järjestelmään kuuluvia veroja ja maksuja, joita kannetaan järjestelmällisesti samoin edellytyksin sekä kotimaisista että maahan tuoduista tuotteista, ei ole näin ollen pidettävä vaikutukseltaan vastaavina maksuina.

16 Asia on toisin ainoastaan, jos tällaisen tiettyihin tuotteisiin rajatun veron tai maksun yksinomaisena tarkoituksena on sellaisen toiminnan tukeminen, josta veronalaiset kotimaiset tuotteet erityisesti hyötyvät, jolloin näihin kotimaisiin tuotteisiin kohdistuva taloudellinen rasitus kumoutuu.

17 Tällaisessa verojärjestelmässä olisi tosiasiassa ainoastaan näennäisesti kysymys sisäisten verojen järjestelmästä ja se voitaisiin näin ollen sen suojelevan luonteen perusteella määritellä muodostuvaksi tulleja vaikutukseltaan vastaavista maksuista, jolloin 9 ja 13 artiklassa ja edellä mainittujen asetusten säännöksissä esitettyjä kieltoja voitaisiin soveltaa.

Tällainen määrittely edellyttäisi kuitenkin selvän vastaavuuden toteamista toisaalta erotuksetta kyseisille sekä kotimaisille että maahan tuoduille tuotteille määrätyn veron perimisen välillä ja toisaalta kyseisen veron tuotolla saatujen varojen ainoastaan kotimaisen tuotteen hyväksi käyttämisen välillä.

18 Kansallisen tuomioistuimen asiana on näin ollen arvioida, onko tällaista vastaavuutta ollut, sekä ottaa käsiteltävänä olevassa tapauksessa huomioon, että oikeudenkäyntiasiakirjojen perusteella vaikuttaa siltä, että riidanalaisen maksun perimisestä saaduista tuloista ovat hyötyneet sekä sokerijuurikkaan

tuottajat että jalostusteollisuus, minkä vuoksi sokerin, joka on eri tuote kuin sokerijuurikas, osaksi tullut hyöty on ainoastaan alle puolet perimisen avulla saaduista rahavaroista.

19 Edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että sisäisten verojen ja maksujen yleiseen järjestelmään kuuluva vero tai maksu, jota kannetaan samoin perustein sekä kotimaisista että maahan tuoduista tuotteista, voi olla tuontitullia vaikutukseltaan vastaava maksu ainoastaan, jos sen yksinomaisena tarkoituksena on sellaisen toiminnan rahoittaminen, josta veronalainen kotimainen tuote erityisesti hyötyy, jos veronalainen tuote ja verosta tai maksusta hyötyvä kotimainen tuote ovat keskenään samanlaiset ja jos kotimaisesta tuotteesta perittävät verot tai maksut korvataan kokonaisuudessaan.

20 Näin ollen toiseen ja kolmanteen kysymykseen, jotka oli esitetty siltä varalta, että vastaus ensimmäiseen olisi myöntävä, ei ole enää tarpeen vastata.

21 Neljäntenä kysymyksenä kysytään, rikotaanko ensimmäisessä kysymyksessä tarkoitetun kaltaisen maksun soveltamisella perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa esitettyä tuottajien ja kuluttajien syrjintäkieltoa.

Tältä osin on tarpeen ainoastaan huomauttaa, että perustamissopimuksen 95 artiklassa määrätyn, muiden jäsenvaltioiden tuotteiden kaikenlaista syrjintää samanlaisiin kotimaisiin tuotteisiin nähden koskevan kiellon perusteella voidaan täsmällisemmin määrittää yhteisön perusperiaatteiden mahdollinen loukkaaminen kansallisen tuomioistuimen tarkoittamassa asiassa.

Näin ollen tähän kysymykseen ei ole myöskään tarpeen vastata.

III - Ylimääräistä lisähintaa koskevat kysymykset

22 Ennakkoratkaisupyyntöä koskevasta päätöksestä ilmenee, että kysymysten 5–8 tarkoituksena on selvittää, onko CIP:n toimenpiteenä N:o 20/1976 (GURI N:o 172) käyttöön otettu ja 2.7.1976 varastoituna olleesta sokerista sokerin markkinointivuodesta 1975/1976 markkinointivuoteen 1976/1977 siirryttäessä peritty ylimääräinen lisähinta (sovrapprezzo straordinario) ollut yhteisön oikeuden mukainen.

23 Esittämissään huomautuksissa Italian tasavallan hallitus on todennut, että kyseisen maksun, joka oli määrätty perittäväksi ainoastaan yhden kerran, ainoana tarkoituksena oli täyttää vaje, joka tasausrahastoon oli syntynyt sen vuoksi, että edellisenä sokerin markkinointivuonna tukia, joihin asetuksen (ETY) N:o 3330/74 38 artiklassa annetaan lupa, oli myönnetty enemmän kuin samana markkinointivuonna peritystä tavanomaisesta lisähinnasta oli saatu tuottoa.

24 Vaikka komissio vahvistaa kyseisen toteamuksen, se huomauttaa, että kyseisellä maksulla pyrittiin kahden varsin erilaisin perustein lasketun maksun perimiseen varastoista eli yhtäältä perusteena oli lisähinnan korottaminen 56 liirasta kilogrammaa kohden markkinointivuonna 1975/1976 70 liiraan markkinointivuodeksi 1976/1977, ja toisaalta se, että "vihreän liiran" vaihtokurssi laskentayksikköön nähden oli 29.4.1976 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1020/76 (EYVL N:o L 115) säädetty muutettavaksi markkinointivuoden 1976/1977 alusta.

25 Viidentenä kysymyksenä kysytään, ovatko neljän ensimmäisen kysymyksen ongelmanasettelut aiheellisia myös silloin, kun maksua, jota sovelletaan samanaikaisesti sekä kotimaista tuotantoa olevaan että maahan tuotuun sokeriin, ei tuodun sokerin osalta peritäkään rajanylityksen yhteydessä vaan myöhempänä ajankohtana sokerin ollessa jo varastoituna.

26 Tällä kysymyksellä pyritään ilmeisesti selvittämään, mikä on se ylimääräisen lisähinnan osa, joka vastaa tavanomaisen lisähinnan korotusta uudeksi markkinointivuodeksi.

Tämä ylimääräisen lisähinnan osa on ominaispiirteiltään samanlainen kuin tavanomainen lisähinta, johon se lisätään, joten ensimmäiseen kysymykseen annettava vastaus riittää vastaukseksi myös tähän viidenteen kysymykseen.

27 Kuudentena kysymyksenä kysytään, onko maksu, jonka jäsenvaltion hallitus ilman yhteisön toimielinten siihen ennakolta antamaa lupaa määrää omana toimenpiteenään perittäväksi yrityksissä tiettynä ajankohtana varastoituna olevasta sokerista markkinointivuodesta toiseen siirryttäessä, yhteensopiva yhteisön säännöstön ja erityisesti asetuksen (ETY) N:o 3330/74 kanssa.

Tämä kysymys koskee ylimääräisen lisähinnan sitä osaa, jolla tiettyjä sokerivarastojen haltijoita on tarkoitus vaatia maksamaan sitä sokerin hinnankorotusta vastaava summa, joka aiheutuu laskentayksikön uuden liirojen muuntokurssin ("vihreä liira") soveltamisesta markkinointivuodesta 1975/1976 markkinointivuoteen 1976/1977 siirryttäessä.

28 Tarkoituksena on näin ollen rajoittaa kyseisen mukautuksen vaikutuksia tiettyjen aiemmilta markkinointivuosilta peräisin olevien sokerin varastojen osalta.

29 Asetuksen (ETY) N:o 3330/74 33 artiklan mukaan "tarvittavat säännökset sen välttämiseksi, että sokerin markkinat häiriintyisivät hintatasoon sokerin markkinointivuodesta toiseen siirryttäessä tehtävän muutoksen seurauksena, voidaan antaa 36 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen", toisin sanoen hallintokomiteamenettelyksi nimettyä menettelyä käyttäen.

Tätä menettelyä ei ole aloitettu, koska viranomaiset, joilla olisi ollut toimivalta saattaa asia komitean käsiteltäväksi, arvioivat 33 artiklan soveltamisen tässä tapauksessa tarpeettomaksi.

30 Asiassa 23/75, Rey Soda vastaan Cassa conguaglio zucchero, 30.10.1975 antamassaan tuomiossa (Kok. 1975, s. 1279) yhteisöjen tuomioistuin totesi komission asetuksen (ETY) N:o 834/74 6 artiklan pätemättömäksi, koska vaikka komissiolla oli ollut mainitun 33 artiklan säännöstä vastaavan asetuksen N:o 1009/67/ETY 37 artiklan säännöksen perusteella valtuudet toteuttaa toimenpiteet, joiden avulla markkinoiden häiriintyminen hintatasossa sokerin markkinointivuodesta toiseen siirryttäessä tapahtuvan muutoksen seurauksena voitaisiin välttää, komissio ei voinut antaa jäsenvaltion tehtäväksi vahvistaa täytäntöönpanotoimenpiteenä aineellisoikeudellisia sääntöjä, kuten mainitussa 6 artiklassa oli tehty.

31 Mainitusta tuomiosta ilmenee lisäksi, että yhteisen markkinajärjestelyn toiminnan ja etenkin tuottajahintojen muodostumisen on myös muulloin kuin mainituissa säännöksissä tarkoitettujen häiriöiden sattuessa oltava periaatteessa yhteisön yleisten säännösten mukaiset, sellaisina kuin ne esitetään vuosittain tarkistettavassa yleisessä säännöstössä, minkä vuoksi mahdollisuus puuttua erityisesti tällaiseen toimintaan on tarkasti rajattu nimenomaisesti säädettyihin tapauksiin.

32 Perustelua, jonka mukaan asetuksen (ETY) N:o 3330/74 33 artiklassa tarkoitettaisiin ainoastaan tapauksia, joissa markkinat ovat välittömässä vaarassa häiriintyä, ja että jäsenvaltiot voisivat sen mukaan vapaasti toteuttaa erityisiä interventiotoimenpiteitä muista syistä kuten hintatason korotuksen vuoksi, ei näin ollen voida hyväksyä.

33 Tämä 33 artikla tehtäisiin tarkoituksettomaksi, jos sitä tulkittaisiin siten, että sen mukaan erityistoimenpiteiden toteuttaminen, kuten maksujen määrääminen varastoille sokerin markkinointivuodesta toiseen siirryttäessä, kuuluisi yhteisön viranomaisille ainoastaan siltä osin kuin kyseisten toimenpiteiden tarkoituksena on markkinahäiriöiden välttäminen samalla, kun jäsenvaltiot voisivat vapaasti toteuttaa luonteeltaan ja menettelyiltään käytännössä samanlaisia toimenpiteitä eri syistä.

34 Kun väitetään, että kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetulla toimenpiteellä olisi nimenomaan vältetty interventiohintoihin markkinointivuodeksi 1976/1977 edellisen vuoden interventiohintoihin nähden tehtyä korotusta vastaavan maksun periminen varastoituna olevasta sokerista ja että sen osalta olisi näin ollen noudatettu yhteisön viranomaisille kuuluvaa toimivaltaa koskevaa 33 artiklan säännöstä, jätetään huomioon ottamatta, että kyseinen säännös on tarkoitettu koskemaan sekä vaihtokurssien muutoksen että interventiohintojen muutoksen seurauksia ja että molemmat näistä muutoksista kuuluvat yhteisessä maatalouspolitiikassa yhteisön yksinomaiseen toimivaltaan.

35 Näin ollen on vastattava, että asetuksen (ETY) N:o 3330/74 nojalla nimenomaisia poikkeuksia lukuun ottamatta yksinomaan yhteisöllä on toimivalta toteuttaa sellaisia erityistoimenpiteitä, joilla puututaan hinnanmuodostusjärjestelmään etenkin rajoittamalla joko interventiohintojen tai kansallisen valuutan vaihtokurssin osalta laskentayksikköön nähden tapahtuneen muutoksen vaikutuksia yhteisössä vallitsevaan hintatasoon.

36 Seitsemäntenä kysymyksenä kysytään, voiko kuudennessa kysymyksessä tarkoitetun kaltaisen maksun kyseessä ollen jokainen, jota asia koskee, kieltäytyä maksamasta sitä sokerivarastoistaan (ja jos on sen maksanut, vaatia sitä takaisin), vai onko niin, että maksun pätemättömyyteen yhteisön oikeuteen nähden voidaan vedota ainoastaan maahan tuodun ja tuojan yrityksessä varastoituna olevan sokerin osalta.

37 Edellä esitetystä ilmenee, että jos asetusta (ETY) N:o 3330/74 on rikottu, tämä rikkominen vaikuttaa toimenpiteeseen kokonaisuudessaan sekä kotimaista tuotantoa olevan että maahan tuodun sokerin osalta.

Näin ollen jokainen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jonka varastojen osalta kansallinen toimenpide on toteutettu, voi vedota tällaiseen rikkomiseen kansallisessa tuomioistuimessa.

38 Edellisiin kysymyksiin annettujen vastausten perusteella kahdeksanteen kysymykseen ei ole enää tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

39 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Italian tasavallan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi.

Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Pretura di Abbiategrasson 16.7.1976 tekemällään päätöksellä sille esittämät kysymykset seuraavasti:

1) **Sisäisten verojen ja maksujen yleiseen järjestelmään kuuluva vero tai maksu, jota kannetaan samoin perustein sekä kotimaisista että maahan tuoduista tuotteista, voi olla tuontitullia vaikutukseltaan vastaava maksu ainoastaan, jos sen yksinomaisena tarkoituksena on sellaisen toiminnan rahoittaminen, josta veronalainen kotimainen tuote erityisesti hyötyy, jos veronalainen tuote ja verosta tai maksusta hyötyvä kotimainen tuote ovat keskenään samanlaiset ja jos kotimaisesta tuotteesta perittävät verot tai maksut korvataan kokonaisuudessaan.**

2) **Asetuksen (ETY) N:o 3330/74 nojalla toimivalta toteuttaa sellaisia erityistoimenpiteitä, joilla puututaan hinnanmuodostusjärjestelmään etenkin rajoittamalla yhteisön hintatasossa joko interventiohintojen tai kansallisen valuutan vaihtokurssin osalta laskentayksikköön nähden tapahtuneen muutoksen vaikutuksia, on nimenomaisia poikkeuksia lukuun ottamatta yksinomaan yhteisöllä; jokainen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jonka varastojen osalta kansallinen toimenpide on toteutettu, voi tältä osin vedota asetuksen (ETY) N:o 3330/74 rikkomiseen kansallisessa tuomioistuimessa.**

Kutscher Donner Pescatore Mertens de Wilmars Sørensen

Mackenzie Stuart O'Keeffe Bosco Touffait

Julistettiin Luxemburgissa 25 päivänä toukokuuta 1977.

A. Van Houtte
kirjaaja

H. Kutscher
presidentti